

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: E. H., narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Ilonou Chladovou
sídlem Rybníček 322/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2018, č. j. JMK 65460/2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Židlochovice, odbor životního prostředí a stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 23. 1. 2018, č. j. OZPSU/21699/2017-3 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítl podle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“)

žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění stavby „*Novostavba RD + garáž + sjezd na komunikaci + přípojky na IS*“ na pozemcích parc. č. X, X, X, X v k. ú. X. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 7. 5. 2018, č. j. JMK 65460/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně podané proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Upozorňuje na nesprávné sdělení stavebního úřadu o nabytí právní moci napadeného rozhodnutí ke dni 9. 5. 2018, když napadené rozhodnutí bylo zástupkyni žalobkyně doručeno dne 11. 5. 2018. Namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v extenzivním výkladu územního plánu obce Blučina (obecně závazná vyhláška o závazných částech územního plánu obce Blučina č. 1/2000, ve znění změn I. - VII, dále jen „územní plán“) provedeném žalovaným. Záměr žalobkyně je v souladu s požadavky územního plánu kladenými na tzv. *sevřenou formu zástavby* (dále také jako „regulativ“). Oddělení soukromého a veřejného prostoru je v záměru reprezentováno bránou do garáže, která je umístěna v souladu s požadavky kladenými na sevřenou formu zástavby. Skutečnost, že záměr situuje rodinný dům do hloubky pozemku, je pro posouzení splnění tzv. sevřené formy zástavby nevýznamná, „*když soukromý a veřejný prostor v návaznosti na požadavek sevřené nebo souvislé zástavby je splněn vytvořením brány, která je vstupem do garáže a navazujícím oplocením v podobě zděných betonových prvků, tedy jednoznačně v podobě ohradní zdi*“. Žalobkyně zdůrazňuje, že již v současné době při realizaci zástavby dle územního plánu nejsou respektovány požadavky v územním plánu vyjádřené, když v souvislosti s realizací stavby rodinného domu na pozemku parc. č. X byla posunuta stavební čára směrem do nitra zástavby.
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Dle něj z uvedeného regulativu vyplývá především to, že (sevřenou nebo souvislou) zástavbu tvoří jednotlivé domy, tedy nikoliv jiné (doplňkové) stavby. Pojem začlenění (brány či ohradní zdi – tedy jiného prvku) v souvislé řadě stejných prvků (tj. domů) nelze chápat jako synonymum pro nahrazení jednoho z prvků této řady (jednoho domu) prvky jinými (doplňkovými stavbami). Zástavbou se rozumí v obou možnostech způsob vzájemného uspořádání domů, přičemž první možností je jejich přímá návaznost (souvislá zástavba – společný štít nebo jeho část), druhou pak sevřená zástavba (hlavní budovy na sousedních pozemcích jsou mezi sebou případně „propojeny“ bránou či ohradní zdí). Žalobkyně se snaží svou argumentací podsunout myšlenku, že oddělením soukromého a veřejného prostoru je regulativu vyhověno. Skutečnost, že záměr situuje rodinný dům do hloubky pozemku, není nevýznamná, ale naopak stěžejní. Objekt rodinného domu je situován mimo stávající kompaktní zástavbu, záměr jako celek daný regulativ nesplňuje, a není proto s územním plánem v souladu. Případné nereflektování regulativů územního plánu při umístění jiných staveb nelze brát jako precedens pro umísťování dalších staveb v rozporu s požadavky územního plánu.
4. Žalobkyně v podané replice uvádí, že správní úvaha žalovaného, o kterou opírá svoji argumentaci k výkladu čl. 5 územního plánu je nesprávná, přesahuje povahu, charakter a rozsah správního uvážení. Žalobkyně trvá na tom, že regulativ popisuje dvě varianty, a to že „jednotlivé domy na sebe buď přímo navazují“, nebo „je spojitost vytvořena

začleněním brány či ohradní zdi oddělující soukromý a veřejný prostor“. Varianty jsou na sobě nezávislé a každá ob stojí samostatně. Výklad regulativu neznámá, že záleží na úvaze stavebního úřadu, kterou z variant využije a následně aplikuje v konkrétní věc. V případě sporného regulativu je smyslem oddělení soukromého a veřejného prostoru. Pro interpretaci a aplikaci územně plánovací dokumentace je stěžejní její jasnost, srozumitelnost, vyložitelnost, neměla by být dotvářena správní úvahou v konkrétním správním řízení. Vzhledem ke stavbě na sousedním pozemku parc. č. X mohla žalobkyně v souladu s legitimním očekáváním očekávat kladné vyřízení své žádosti.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
6. Předně soud dává za pravdu žalobkyni v tom, že k nabytí právní moci napadeného rozhodnutí došlo dne 11. 5. 2018. Revizí správního spisu soud ověřil, že napadené rozhodnutí bylo dodáno do datové schránky zástupkyně žalobkyně dne 9. 5. 2018, přičemž ta se do datové schránky přihlásila dne 11. 5. 2018. K účinkům doručení napadeného rozhodnutí tedy došlo podle § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, okamžikem přihlášení zástupkyně žalobkyně do datové schránky, tedy dne 11. 5. 2018, a na tento den tedy připadá i právní moc napadeného rozhodnutí. Uvedené pochybení žalovaného však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť vyznačení právní moci je samostatným administrativním úkonem správního orgánu, který nepředchází vydání správního rozhodnutí a navíc ani nemá vliv na skutečný okamžik jeho právní moci. Ostatně ani jeden z účastníků řízení nevyvozuje z vyznačeného data právní moci napadeného rozhodnutí žádné další důsledky, které by měly vliv na posouzení věci soudem.
7. Předmětem sporu mezi stranami je otázka, zda záměr žalobkyně spočívající v umístění rodinného domu na pozemcích parc. č. X, X, X a X v k. ú. X, tj. do plochy „SO - plochy smíšené“, je v souladu s územním plánem, resp. s regulativem formy zástavby obsaženým v územním plánu pro předmětnou část obce, tj. urbanizovanou plochu v centrální části obce, s funkčním využitím jako „plocha pro bydlení s občanskou vybaveností“. Tyto plochy mají být dle územního plánu využívány pro umístění objektů plnících funkci bydlení v rodinných domech.
8. Územní plán pro předmětnou část obce stanoví v rámci prostorové regulace tzv. *sevřenou formu zástavby* (viz výkres č. 4 grafické části územního plánu). V čl. 5 *Zásady prostorové regulace* definuje tzv. *sevřenou formu zástavby* následovně: „Sevřenou nebo souvislou zástavbu tvoří jednotlivé domy, které na sebe buď přímo navazují nebo je spojitost vytvořena začleněním brány či ohradní zdi oddělující soukromý a veřejný prostor. Je-li vyznačena sevřená forma zástavby, nepřipouští se jiný typ zástavby.“ Je-li v územním plánu vyznačena možnost *otevřené formy zástavby*, znamená to dle textové části územního plánu následující: „Otevřenou formu představují samostatně stojící domy, tzv. rozvolněný typ zástavby.“

9. Z citované definice *sevržené zástavby* v územním plánu dle názoru zdejšího soudu skutečně vyplývají dvě možnosti naplnění stanoveného regulativu. Pro obě platí, že sevržená / souvislá zástavba je tvořena jednotlivými domy. V regulativu obsažená alternativa pak spočívá v tom, že onu sevrženost / souvislost domů je možno vytvořit buďto přímým navázáním štítových zdí jednotlivých domů, nebo začleněním brány či ohradní zdi. Druhá z uvedených variant připadá v úvahu v situaci, kdy daný pozemek není zastavěn domem v celé šířce a vzniklý volný prostor je zastavěn bránou či ohradní zdí. V každém případě však platí, že celá šířka pozemku je zastavěna, a to alespoň z části domem. Jedině takový výklad totiž odpovídá charakteru sevržené zástavby jakožto typu zástavby řadové. Tento typ zástavby je přitom typický pro jádro řady vesnic. Jedná se o kompaktní rostlý vesnický typ, který historicky tvoří sevržená řadová zástavba dříve přízemních, později i patrových domů orientovaná k veřejnému prostranství. Pro sevržený typ zástavby je tedy typické, že samotné rodinné domy oddělují veřejný prostor od soukromého podél obslužné komunikace. V tomto směru jsou požadavky stanovené územním plánem na sevrženou zástavbu zcela standardní.
10. Pro doplnění soud poznamenává, že dalšími typy *řadové zástavby*, jakožto zástavby pro bydlení, je *řadová zástavba jednotná*, typická jednotným vzhledem domů a celkovou pravidelností a *řadová zástavba volná*, kterou tvoří izolované domy, kdy pozemek není v celé šířce zastavěn, ale domy stále vytváří souvislou zástavbu. Pro všechny tři typy řadové zástavby je však společné, že domy, jež jsou její součástí, vytváří souvislou řadu, a tedy ulici. Jak dovodil Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. 30 Ca 58/2001 (publikováno pod č. 825/2001 Soudní judikatury ve věcech správních), „*rozhodujícím kritériem řadové zástavby je vzájemná návaznost staveb na sebe bez ohledu na jejich délky, šířky či výšky.*“
11. Problematikou souvislé řadové zástavby se zabýval i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 111/2013-31(všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dospěl v něm k závěru, že „*za řadový dům je třeba považovat dům ve stávající souvislé zástavbě řady alespoň tří domů a proluk, kterými se rozumí nezastavěné pozemky ve stávající souvislé řadě pozemků stávajících domů včetně volného pozemku na nároží ulic, který je určený k zástavbě domem. Za řadový dům je proto třeba považovat i dosud ‚samostatně‘ stojící dům, jestliže jednou nebo oběma zdmi přímo navazuje na proluku, tj. pozemek určený k zastavění domem v souvislé řadové zástavbě*“ (podtržení doplnění zdejším soudem). Z těchto úvah je patrné, že proluka v souvislé zástavbě je přímo určena k zastavění právě domem, nikoliv toliko zdí oddělující soukromý prostor od veřejného.
12. Samostatně stojící dům situovaný v hloubce pozemku naopak naplňuje znaky *rozvolněného typu zástavby*, jež je rovněž typem zástavby pro bydlení, avšak typem, u kterého domy nevytváří kompaktní uliční průčelí, ale jsou umístěny na pozemku nepravidelně vůči sousedním objektům. Takový typ zástavby však není územním plánem stanoven pro pozemek, na němž požaduje žalobkyně umístit svůj záměr. Realizaci takového záměru by tedy došlo k situaci, kdy by v oblasti tzv. sevržené formy zástavby byl umístěn samostatně stojící dům, jenž je prvkem zcela jiného typu zástavby pro bydlení. Samostatně stojícími domy jsou totiž domy, které mezi sebou mají volný prostor (tzn. nikoliv tzv. *proluku* – k tomu viz dále).
13. Soud ve shodě s žalovaným uvádí, že *sevrženou zástavbou* je potřeba jako v případě každé *řadové zástavby* chápat souvislou zástavbu (řadu) domů, jež tvoří ulici, nikoli souvislou

řadu jiných staveb, např. ohradních zdí. Nezastavěný pozemek mezi domy tvořícími sevřenou zástavbu je tzv. *prolukou*.

14. Výkladem pojmu *proluka* se již zabýval také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 As 37/2015-25, ve kterém potvrdil, že prolukou je jak prostor po dřívější odstraněné zástavbě, tak záměrně vynechané místo pro budoucí stavbu tam, kde dosud žádná nestála. V každém případě se jedná o volné místo, plochu územním plánem určenou k zastavění, kdy vzniklá stavba má navazovat na štitové stěny stávající části zástavby, čímž dojde k doplnění dočasně nezastavěného prostoru. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku zcela ztotožnil s názorem Krajského soudu v Ostravě vysloveným v rozsudku ze dne 19. 11. 2014, č. j. 22 A 87/2012-252, dle kterého „*smyslem proluky je umožnit doplnění stávající souvislé zástavby vhodnou stavbou při respektování všech urbanistických a architektonických zásad a zároveň zajistit vhodné podmínky pro vnitřní prostředí staveb*“. Tyto obecné požadavky může územní plán konkretizovat, a to například jako v projednávané věci, tj. tak, že spojitost domů může být vytvořena začleněním brány nebo ohradní zdi. Jinými slovy územní plán může stanovit, že ne celá proluka musí být nutně vyplněna stavbou rodinného domu. Toto pravidlo ovšem nelze interpretovat natolik volně, že by v konečném důsledku zástavba zcela ztratila charakter zástavby sevřené (jakožto typu zástavby řadové).
15. Stanoví-li územní plán pro předmětnou část obce tzv. *sevřenou formu zástavby*, pro niž, jak výše uvedeno, je typická souvislá řada domů tvořících ulici, byl by v rozporu s takto stanovenou formou zástavby výklad daného regulativu zastávaný žalobkyní, že uvedená forma zástavby je naplněna buď výstavbou domu nebo stejně tak výstavbou brány či ohradní zdi. *Ad absurdum* by aplikací uvedeného výkladu v předmětné části obce mohla vzniknout souvislá řada ohradních zdí či bran, bez ohledu na to, zda by za nimi stál dům či nikoliv. Takové uspořádání by však jen stěží mohlo být považováno za zástavbu pro bydlení, kterou řadová zástavba je. Jinými slovy požaduje-li žalobkyně umístit na předmětných pozemcích dům, je třeba, aby tento dům situovala do zástavby domů určené územním plánem. Rodinný dům, který je součástí záměru žalobkyně, proluku ani z části nevyplňuje.
16. Účelem předmětného regulativu stanoveného územním plánem je dle názoru zdejšího soudu primárně nastavení konkrétní struktury zástavby (tj. vytvoření konkrétní urbanistické koncepce), jež bude vytvářet jednotný charakter dané části obce, konkrétně kompaktní uliční průčelí tvořené řadou rodinných domů. Primárním účelem regulativu zcela jistě není oddělení soukromého a veřejného prostoru, jak snad naznačuje žalobkyně. Oddělení soukromého a veřejného prostoru je vlastností (a důsledkem) daného typu zástavby. V územním plánu je pak tento požadavek zmíněn právě pro případy, kdy dům není postaven po celé šíři pozemku. Pouze pro tento případ lze využít alternativu – vyplnění šíře bránou či zdí, přičemž možnost využití této alternativy je podmíněna právě dodržáním charakteru sevřené zástavby, tj. bude-li zajištěno oddělení soukromého a veřejného prostoru. Tento požadavek proto nelze zcela „obrátit naruby“, jak činí žalobkyně, a dovozovat z něj, že požadavek na dodržení charakteru sevřené zástavby bude splněn jakoukoliv stavbou, která zajistí oddělení soukromého prostoru od veřejného. Takový postup by totiž ignoroval základní požadavek daného regulativu, a sice zajištění konkrétní urbanistické koncepce zástavby rodinných domů (tj. nikoliv jakýchkoliv staveb).

17. Vytvořením brány, která je vstupem do garáže, a navazujícím oplocením v podobě zděných betonových prvků by tedy sice bezesporu byl oddělen soukromý a veřejný prostor, nicméně takové řešení ani v nejmenším neplní účel sevřené zástavby, kterým je vytvoření kompaktního uličního průčelí tvořeného souvislou řadou rodinných domů. Žalobkyně se dle názoru zdejšího soudu snaží účelově vyložit definici sevřené zástavby natolik široce, že by fakticky nabyla charakteru zástavby otevřené. V případě akceptace tohoto výkladu by pak v územním plánu postrádalo smysl rozdělení zástavby na formu sevřenou a na formu otevřenou.
18. Jak vyplývá ze správního spisu, záměr žalobkyně spočívá v umístění rodinného domu více než 32 metrů za stavební čáru předchozího rodinného domu na dané parcele a 26 metrů za stavební čárou stávajícího sousedního rodinného domu na parc. č. X. Do stavební čáry shodné se sousedním rodinným domem na parc. č. X pak žalobkyně dle záměru hodlá umístit garáž pro osobní automobil. Takový záměr tedy znamená umístění rodinného domu do hloubky pozemku s tím, že se bude jednat o samostatně stojící dům. Při takovém situování stavby rodinného domu nelze hovořit o zachování stávajícího charakteru zástavby, tj. sevřené zástavby, spočívající v řadě domů vytvářejících kompaktní uliční průčelí.
19. V tomto směru tedy nelze než přisvědčit názoru žalovaného, že záměr žalobkyně nesplňuje regulativ prostorového uspořádání stanovený pro plochu, na které má být situovaný záměr žalobkyně.
20. Zároveň se soud neztotožnil s tvrzením žalobkyně o porušení principu legitimního očekávání žalovaným. Revizí správního spisu zdejší soud ověřil, že stavební úřad vydal k žádosti žalobkyně dne 11. 1. 2017 územně plánovací informaci o podmínkách vydání územního rozhodnutí, č. j. OZPSU/22815/2016-2 (dále jen „územně plánovací informace“, kterou bylo žalobkyni mimo jiné sděleno: *„V předmětné lokalitě je stavební čára fixována do stavební čáry stávající uzavřené uliční zástavby. Vzhledem k tomu, že ulicí Komenského vede frekventovaná komunikace II/416, bylo několik nových objektů v této části ulice posunuto od stávající stavební čáry směrem do nitra zástavby, avšak pouze do vzdálenosti cca 7 – 8 m od okraje vozovky (viz např. RD na parc. č. X – manž. P.). Tento trend je nutno respektovat!“* K další žádosti žalobkyně reagoval stavební úřad vyjádřením ze dne 10. 2. 2017, č. j. OZPSU/1810/2017-3 – 3, ve kterém odůvodnil, proč novostavbu rodinného domu na předmětných pozemkových parcelách nelze s ohledem na stanovený typ zástavby pro bydlení pro danou oblast situovat tak daleko za stavební čáru, jak činí záměr žalobkyně. Stavební úřad rovněž konkretizoval stavby nové zástavby, jež jsou posunuty oproti původní stavební čáře o 7 – 8 metrů. V případě dvou rodinných domů odsunutých od komunikace ve větší vzdálenosti stavební úřad poukázal na skutečnost, že k povolení, jakož i výstavbě těchto domů došlo jednoznačně před přijetím územního plánu. K tomu stavební úřad doplnil, že odsunutí stavební čáry rodinného domu od okraje komunikace je v případě záměru žalobkyně několikanásobně větší, než u stávající nové zástavby a že *„[o]sazení domu ve vzdálenosti 30 – 35 m by mj. mohlo rovněž negativně ovlivnit pohodu bydlení ve stávajících sousedních nemovitostech“*. Postoj správního orgánu prvního stupně k této otázce pak byl žalobkyni opakovaně sdělen ve „sdělení k reakci na vydanou UPI“ ze dne 20. 11. 2017, č. j. OZPSU/1810/2017-4.
21. Na základě výše uvedených informací sdělených žalobkyni před podáním její žádosti o vydání územního rozhodnutí jí dle názoru zdejšího soudu nemohlo vzniknout legitimní očekávání v udělení požadovaného územního rozhodnutí. Žalobkyně byla seznámena

s polohou stavební čáry zástavby na dané komunikaci, jakož i s trendem odsunutí nové zástavby o cca 8 m oproti stavební čáře. Skutečnost, že jiné nově vznikající domy jsou oproti původní stavební čáře posunuty o cca 8 m (tj. hlouběji do příslušného pozemku, nicméně stále se zachováním návaznosti řady domů na sebe, byť se nejedná o návaznost ve zcela jednotné linii), neznamena, že záměr žalobkyně posunout dům o cca 30 m je porovnatelným případem, o kterém by mělo být stavebním úřadem rozhodnuto obdobně jako v případě těchto jiných staveb.

22. Legitimní očekávání účastníka řízení může založit jediné správní praxe založená ustálenou, dlouhodobou, jednotnou činností správního orgánu ve formě pravomocných rozhodnutí, která se týká typově shodných případů. Případy částečně ustoupených staveb rodinných domů nelze rozhodně považovat za typově shodné s případem žalobkyně, která usiluje o umístění stavby domu zcela odděleně od zástavby, v hloubi svého pozemku. Žalobkyně nepoukazuje na existenci žádného jiného domu umístěného v dané oblasti v obdobné hloubce pozemku, jako v případě jejího záměru.
23. Zdejší soud tak uzavírá, že zamítnutím žádosti žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění stavby nemohlo dojít k narušení jejího legitimního očekávání, neboť žádné takové očekávání nemohl dosavadní přístup správních orgánů v žalobkyni vzbudit.
24. Nad rámec obsahu správního spisu soud neprováděl dokazování, neboť by nemohlo přispět k dalšímu objasnění skutkového stavu věci. Jádrem sporu byl výklad sporného regulativu obsaženého v územním plánu, jehož znění je ve správním spise zdokumentováno (zejména v územně plánovací informaci ze dne 11. 1. 2017). Stejně tak aktuální naplňování tohoto regulativu je z obsahu správního spisu patrné (včetně některých případů, kdy byly povoleny stavby domů částečně „posunutých“ oproti stavební čáře), proto soud neprováděl dokazování ani žalobkyní předloženými fotografiemi. Ostatně ani žalobkyně netvrdí, že by jimi mělo být prokazováno něco víc, než to, co bylo ve správním řízení zjištěno (částečné posunutí několika staveb oproti stavební čáře).

IV. Shrnutí a náklady řízení

25. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, neboť dle jeho názoru správní orgány nepochybily, posoudily-li záměr žalobkyně jako rozporný s prostorovým regulativem územního plánu, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. dubna 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.